stofindholdet i brød skal ligge inden for bestemte værdier, når lovgivningen anvendes på import af brød, der lovligt fremstilles og sælges i en anden medlemsstat.

3. En foranstaltning, som falder ind under forbudet i traktatens artikel 30, kan ikke falde uden for dette forbud, blot fordi den kompetente myndighed er bemyndiget til at meddele dispensation, endog selv om denne bemyndigelse benyttes liberalt til fordel for indførte varer. Retten til fri handel kan ikke gøres afhængig af en skønsbeføjelse eller tolerance hos de nationale myndigheder.

I sag 130/80

angående en anmodning, som Economische Politierechter ved Arrondissementsrechtbank Amsterdam i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i Straffesagen mod

FABRIEK VOOR HOOGWAARDIGE VOEDINGSPRODUKTEN KELDERMAN BV

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af begrebet foranstaltning med tilsvarende virkning som kvantitative indførselsrestriktioner, jf. EØF-traktatens artikel 30,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden P. Pescatore og dommerne A. Touffait og O. Due,

generaladvokat: F. Caportorti
justitssekretær: J. A. Pompe, assisterende justitssekretær

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og de indlæg, der er indgivet i medfør af artikel 20 i statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

Selskabet »Fabriek voor Hoogwaardige Voedingsprodukten Kelderman BV« med hjemsted i Naarden (Nederlandene), der har specialiseret sig import af brød, importerer bl.a. fra Frankrig de såkaldte »briocher«, som det sælger på det nederlandske marked under betegnelsen »eierbrood« (æggebrød). Dette »brød« har en mindstevægt på 400 gram, hvoraf cirka 300 gram er tørstof.

Den nederlandske lovgivning er imidlertid meget streng med hensyn til indholdet af tørstof i brød. I medfør af artiklerne 14 og 15 i lov af 19. september 1919 (StB — lovtidende — 793) — Warenwet — der indeholder forskrifter om varers kvalitet og betegnelse, bestemmer bekendtgørelse af 21. december 1925 (StB 478) — Broodbesluit — i artikel 10, at tørstofindholdet i brød skal ligge inden for bestemte værdier.

Det fremgår af bekendtgørelsen, at et tørstofindhold på cirka 300 gram ikke ligger inden for de foreskrevne værdier, således at det af firma Kelderman indførte »æggebrød« ikke opfylder forskrifterne i Nederlandene.

Under disse omstændigheder blev der rejst sigtelse med efterfølgende tiltale mod firmaet ved economische politierechter (afdeling for politisager vedrørende økonomisk kriminalitet) ved Arrondissementsrechtbank Amsterdam. I retten erkendte tiltalte det af tiltalen omfattede forhold, men gjorde gældende, »at [forholdet] ikke er strafbart, idet artikel 10 i 'Broodbesluit' er uforbindende«, fordi det ville stride mod EØF-traktatens artikel 30 at føre tiltalen frem til domfældelse.

Som følge heraf udsatte den forelæggende ret sagen og anmodede Domstolen om at træffe en præjudiciel afgørelse vedrørende følgende spørgsmål:

»Skal udtrykket 'foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative indførelsesrestriktioner', jf. EØF-traktatens artikel 30, fortolkes således, at det omfatter den i artikel 10 i Broodbesluit (Warenwet: [bekendtgørelse om brød (bestemmelser om næringsmidler)] vareloven) indeholdte betingelse om, at tørstofindholdet i brød skal ligge inden for bestemte værdier, hvilken betingelse har den følge, at traditionelle produkter fra andre medlemsstater ikke kan bringes i omsætning i Nederlandene, fordi indholdet af tørstof falder uden for de fastsatte grænser?«

Forelæggelseskendelsen blev registreret på Domstolen justitskontor den 29. maj 1980. I medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen har følgende indgivet skriftlige indlæg: Kommissionen ved Rolf Wägenbaur og Auke Haagsma som

befuldmægtigede, den 22. juli 1980; Forbundsrepublikken Tysklands regering ved Reimer von Borries som befuldmægtiget, den 14. august 1980; Nederlandenes regering ved udenrigsministeriets generalsekretær Italianer som befuldmægtiget, den 18. august 1980.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Ved kendelse af 1. oktober 1980 har Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 95, stk. 1, besluttet at henvise sagen til anden afdeling.

II — Indlæg i medfør af artikel 20 i statutten for Domstolen

A — Indlæg fra Nederlandenes regering

Den *nederlandske regering* har begrænset sig til at forelægge Domstolen forklarende bemærkninger vedrørende »Broodbesluit«. Regeringen har forklaret, at bekendtgørelsen havde til formål at opstille visse krav om sammensætning og betegnelse af brød ud fra sundhedsmæssige og handelsetiske synspunkter. Med disse mål som grundlag ønskede den nederlandske regering,

»1. at indføre en (for forbrugeren klar) grænse mellem de forskellige vægtenheder i brød og

2. at påse, at der tilgik befolkningen tilstrækkelige næringsstoffer«.

Da brød udgør en vigtig del af folks næringsmidler, må det undgås, at forbrugeren vildledes med hensyn til den mængde brød, der tilbydes ham. Da brød som altovervejende hovedregel sælges uindpakket, må en opdeling efter vægt betragtes som væsentlig.

Efter disse forklaringer har den nederlandske regering i øvrigt gjort opmærksom på, at bestemmelserne i »Warenwet's« artikel 14, stk. 4, sammenholdt med artikel 16, stk. 3, bemyndiger ministeren til at meddele »dispensation fra betingelserne i gennemførelsesbekendtgørelserne«.

B — Indlæg fra Forbundsrepublikken Tysklands regering

Forbundsrepublikken Tysklands regering har i første række indledningsvist anført, at fremgangsmåden i EØF-traktatens artikel 177 giver Domstolen kompetence til at træffe afgørelse vedrørende spørgsmål om fortolkning og gyldighed af fællesskabsretten, men ikke vedrørende gyldigheden af bestemmelser i national ret. Regeringen finder, at det heraf må følge, at det i nærværende sag »abstrakt« må afgøres, om traktatens bestemmelser om frie varebevægelser tillader en lovgivning som den pågældende nederlandske bekendtgørelse.

Forbundsrepublikken Tysklands regering er af den opfattelse, at en sådan lovgivning er tilladelig i medfør af første punktum i traktatens artikel 36, for så vidt som den er nødvendig for at beskytte forbrugerne mod vildledning. Ganske vist er beskyttelsen af forbrugerne mod vildledning ikke et af de udtrykkeligt nævnte principper i artikel 36. Imidlertid gør forbundsregeringen gældende, at denne beskyttelse er en

uadskillelig del af den i artikel 36 nævnte offentlige orden, og at Domstolen har anerkendt og bekræftet, at en sådan forbrugerbeskyttelse skal indgå i de beskyttede retsgoder (jf. dom af 20. 2. 1975, sag 12/74, Kommissionen mod Tyskland, Sml. s. 181, og dom af 26. 6. 1980, sag 788/79, straffesag mod Gilli, endnu utrykt).

Forbundsregeringen har videre anført, at de nationale bestemmelser om beskyttelse af forbrugeren mod vildledning, der er vedtaget i overensstemmelse med traktatens artikel 36, imidlertid kun er begrundet, såfremt de ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at sikre beskyttelsen. Ifølge forbundsregeringen kan det for at beskytte forbrugeren være nødvendigt med salgsforbud og betegnelses- eller mærkningsforskrifter.

Med støtte i eksempler fra henholdsvis tysk lovgivning og fællesskabslovgivning vil forbundsregeringen vise, at salgsforbud kan være påkrævet, når forbrugernes berettigede forventninger ikke tilstrækkeligt kan beskyttes via mindre indgribende foranstaltninger. Derimod kan betegnelsesregler være tilstrækkelige for at undgå, at forbrugeren vildledes, når der ved de pågældende bestemmelser gås ud fra, »at forbrugerne på grund af bestemte betegnelser har præcise forventniger og forestillinger«, og endvidere er en mærkning tilstrækkelig, når den gør det muligt for forbrugeren, »i almindelighed ved at studere relevante oplysninger på emballagen, at danne sig en idé om levnedsmidlernes sammensætning og karakter og uden vanskelighed opdage og vurdere eventuelle forskelligheder i forhold til de typiske karakteristika«.

Som afslutning på denne påvisning har forbundsregeringen gjort gældende, at så længe der ikke foreligger fællesskabsbestemmelser, skal de regler, som en medlemsstat vil vedtage på det pågældende område, være baseret på behovet for beskyttelsen af forbrugerne, ligesom der ved vedtagelsen skal tages hensyn til proportionalitetsprincippet. Det er givet, at de i betragtning kommende foranstaltninger af sidstnævnte grund tit kan begrænses til regler om mærkning og betegnelse. »Det er [imidlertid] ikke desto mindre forbundsregeringens opfattelse, at beskyttelsen af forbrugerne i visse tilfælde kan gøre strengere bestemmelser påkrævet, nemlig i form af forbud mod salg af levnedsmidler med den begrundelse, at den blotte oplysning om den faktiske sammensætning ikke er til nogen nytte for forbrugeren, hvis han ikke er i stand til at forstå den«.

Følgelig har Forbundsrepublikken Tysklands regering foreslået Domstolen, at det præjudicielle spørgsmål besvares således:

»Nationale bestemmelser, der foreskriver en bestemt sammensætning eller bestemte egenskaber i levnedsmidler, og som udelukker markedsføring af levnedsmidler, der er anderledes sammensat eller har andre egenskaber, er i overensstemmelse med traktatens regler om frie varebevægelser, såfremt ovennævnte foranstaltninger efter omstændighederne er påkrævet for at yde forbrugerne en relevant beskyttelse mod vildledning.«

C — *Kommissionens indlæg*

Kommissionen har i første række lagt vægt på, at den »retsbogsudskrift«, som er fremsendt af den forelæggende ret, ikke indeholder oplysning om de faktiske omstændigheder. Efter en gennemgang af de gældende bestemmelser i national ret konstaterer den herefter, at der på fællesskabsniveau ikke findes nogen foranstaltning, ja ikke engang nogen forslag til foranstaltninger, der har til formål at harmonisere medlemsstaternes lovgivning om brød, da det eneste direk-

tivforslag, som Kommissionen i januar 1973 forelagde for Rådet, aldrig er blevet diskuteret i Rådet.

Kommissionen er enig med den tyske forbundsregering i, at det ikke er muligt at besvare spørgsmålet i den form, hvori det er forelagt af den forelæggende ret, idet det dog påpeges, at fortolkningen af fællesskabsretten herved kan forsyne den nationale ret med de oplysninger, der kan sætte den i stand til at afgøre den verserende sag.

Da Kommissionen ikke er i besiddelse af tilstrækkelige oplysninger vedrørende de faktiske omstændigheder i nærværende sag, finder den det ikke muligt »at blive helt klar over karakteren af bestemmelserne i brødbekendtgørelsen«, og der er følgelig »ikke noget sikkert grundlag for at afgøre, om salget af den pågældende 'brioche' ville kunne forbydes fuldstændigt, eller om man kun vil forbyde, at 'briochen' sælges under en betegnelse, der indeholder ordet 'brød'«.

Ifølge Kommissionen kan der være tre grunde til at forbyde markedsføring at »briochen«:

a) For det første kan forholdet være det, at »briochen« ikke opfylder de nederlandske forskrifter med hensyn til sammensætning; det er imidlertid Kommissionens egen opfattelse, at det tilsyneladende fremgår af indlægget fra Kelderman's advokat, at det ikke er sammensætningen af »briochen«, der har skabt problemer;

b) forholdet kan også være det, at begrebet »eierbrood« (æggebrød) strider mod bestemmelserne i den nederlandske brødbekendtgørelse, men også i denne situation er det Kommissionens opfattelse, at betegnelsen »ikke synes at stride mod den pågældende forskrift«, og den tilføjer, at »hvis dette imidlertid skulle være tilfældet, er der herved ikke sket nogen krænkelse af artikel 30, da den pågældende betegnelse først senere er blevet benyttet af firma Kelderman, dvs. efter at produktet er blevet fremstillet og solgt i Frankrig i overensstemmelse med dette lands lovgivning«;

c) endelig kan forholdet være det, at forbudet mod at sælge »briochen« i Nederlandene udelukkende skyldes, at dets indhold af tørstof ikke er i overensstemmelse med en af de vægtgrænser, der i så henseende er fastsat i brødbekendtgørelsen (artikel 10). Det er Kommissionens opfattelse, at »genstanden for bestemmelserne« i artikel 10 ikke er helt klar, og at der findes to mulige fortolkninger:

1) Artikel 10 gælder kun, såfremt et bestemt produkt sælges som brød; således er grunden til, »at det er umuligt at sælge 'briochen' i Nederlandene, at produktet markedsføres under betegnelsen 'eierbrood'«. Imidlertid kan forbudet let omgås af importøren ved, at han sælger »briochen« under en anden betegnelse. Hvis denne fortolkning er korrekt, er brødbekendtgørelsen en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførselsrestriktion, da den forbyder salg i Nederlandene af brød eller tilsvarende varer, der fremstilles i en anden medlemsstat i overensstemmelse med denne medlemsstats gældende regler og sælges under en bestemt betegnelse, skønt den pågældende betegnelse i Nederlandene må anses for en tilstrækkeligt klar og præcis betegnelse for produktet.

2) En anden fortolkning af brødbekendtgørelsen kan bero på indholdet af artikel 3, hvoraf det kan udledes, at brødbekendtgørelsen gælder for samtlige brød-

sorter og tilsvarende varer, der kan erstatte brød. Den pågældende »brioche« kan derfor kun bringes i omsætning, såfremt bestemmelserne i brødbekendtgørelsen, navnlig dennes artikel 10, overholdes. I denne situation umuliggøres salget i Nederlandene af varer fremstillet og markedsført i en anden bestemt medlemsstat i overensstemmelse med de i den pågældende stat gældende forskrifter, og artikel 10 i bekendtgørelsen må betragtes som en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførselsrestriktion, der er forbudt ved EØF-traktatens artikel 30. Det må imidlertid undersøges, om bestemmelsen kan opretholdes på grundlag af traktatens artikel 36. Ganske vist er brødbekendtgørelsen blevet vedtaget af hensyn til den offentlige sundhed og redelige forretningsforhold, men ifølge Kommissionen er bekendtgørelsen ikke en uomgængelig sikring af, at disse to mål søges opnået. Hvad for det første hensynet til den offentlige sundhed angår, »vedrører artikel 10 ikke sammensætningen af brødet som sådant, eftersom vægten af tørstof ikke er fastsat i forhold til brødets samlede vægt«. Hvad angår de redelige forretningsforhold, kan interessen heri beskyttes af andre midler, der medfører færre hindringer for samhandelen mellem medlemsstaterne: »Det må navnlig tages under overvejelse at forsyne køberne med de nødvendige oplysninger, f.eks. i form af mærkningsregler«.

Sammenfattende har Kommissionen foreslået at besvare det Domstolen forelagte spørgsmål således:

»Udtrykket 'foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative indførselsrestriktioner', jf. traktatens artikel 30, skal forstås således, at forbudet i artiklen også tager sigte på den i en medlemsstats lovgivning fastsatte betingelse om, at tørstofindholdet i brød skal ligge inden for bestemte værdier, når der er tale om import af brød, der lovligt fremstilles og sælges i en anden medlemsstat«.

III — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 27. november 1980 har følgende afgivet mundtlige indlæg og besvaret en række spørgsmål stillet af Domstolen: Det i hovedsagen tiltalte selskab Kelderman BV ved advokat van Ewijk, Nederlandenes regering ved Bos, bistået af sundhedsinspektør De Koe, og Kommissionen ved van Rijn, bistået af Wägenbaur.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 18. december 1980.

Præmisser

1 Ved kendelse af 28. marts 1980, indgået til Domstolen den 29. maj 1980, har Economische Politierechter i Amsterdam i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af traktatens artikel 30 med henblik på en afgrænsning af begrebet foranstaltning med tilsvarende virkning som kvantitative indførselsrestriktioner i forhold til artikel 10 i den nederlandske »Broodbesluit« (brødbekendtgørelse), som bestemmer, at tørstofindholdet i brød skal ligge inden for bestemte værdier.

2 Spørgsmålet er stillet under en straffesag mod en importør, der er tiltalt for på det nederlandske marked at have solgt briocher fra Den franske Republik, hvis tørstofindhold androg ca. 300 gram ud af det friske produkts vægt på i alt 400 gram. De nederlandske myndigheder, der sidestillede briochen med brød, konstaterede, at tørstofindholdet ikke lå inden for de af »Broodbesluit« foreskrevne værdier.

3 Det bemærkes, at »Broodbesluit« blev udstedt i Nederlandene den 21. december 1925 i den nugældende affattelse, jf. artiklerne 14 og 15 i »Warenwet« (vareloven) af 19. september 1919; disse artikler bestemmer blandt andet, at der for at beskytte den offentlige sundhed eller for at fremme god handelsskik ved bekendtgørelse kan fastsættes krav med hensyn til varers sammensætning og betegnelse.

4 I medfør af de ovennævnte bestemmelser blev der rejst tiltale ved Economische Politierechter i Amsterdam mod importøren, der har påberåbt sig, at de pågældende bestemmelser er uforenelige med EØF-traktatens artikel 30. Denne bestemmer, at kvantitative indførselsrestriktioner såvel som alle foranstaltninger med tilsvarende virkning er forbudt mellem medlemsstaterne. Den nationale ret fandt det nødvendigt, før den afsagde dom, at forelægge Domstolen følgende spørgsmål:

»Skal udtrykket 'foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative indførselsrestriktioner', jf. EØF-traktatens artikel 30, fortolkes således, at det omfatter den i artikel 10 i Broodbesluit (Warenwet: [bekendtgørelse om brød (bestemmelser om næringsmidler)] vareloven) indeholdte betingelse om, at tørstofindholdet i brød skal ligge inden for bestemte værdier, hvilken betingelse har den følge, at traditionelle produkter fra andre medlemsstater ikke kan bringes i omsætning i Nederlandene, fordi indholdet af tørstof falder uden for de fastsatte grænser?«

5 Det må i første række fremhæves, at da der ikke findes en fælles ordning vedrørende fremstilling og salg af brød, tilkommer det medlemsstaterne at anordne alle de regler, der på deres område skal gælde for fremstilling og salg af dette levnedsmiddel.

6 Som Domstolen ideligt har bekræftet i dommene, hhv. af 16. december 1976 (Rewe, sag 33/76, Sml., s. 1989) og af 26. juni 1980 (Gilli, sag 788/79, endnu utrykt), må hindringer for samhandelen inden for Fællesskabet, der beror på forskelle i de nationale lovgivninger vedrørende handelen med de pågældende produkter, accepteres i det omfang, disse bestemmelser kan antages at være uomgængeligt nødvendige af hensyn til især beskyttelsen af den offentlige sundhed, god handelsskik og forbrugerbeskyttelse.

7 Hvis man udvider et krav om et bestemt tørstofindhold til at omfatte importerede produkter, kan det medføre, at salget i den pågældende stat af brød fra andre medlemsstater udelukkes. Kravet kan medføre, at fremstillingen må ændres alt efter brødets bestemmelsessted, og at der således lægges hindringer i vejen for salget af brød, der lovligt fremstilles i eksportmedlemsstaten, såfremt der ikke stilles samme krav til fremstillingen i denne stat.

8 Når der således foreligger en hindring, der kan påvirke samhandelen mellem medlemsstater, må det derfor undersøges, om den kan være berettiget af almene hensyn, her beskyttelsen af den offentlige sundhed og forbrugerbe-

skyttelsen, der er hensyn, som ligger til grund for »Broodbesluit«, jf. den nederlandske regerings indlæg og »Warenwet«.

9 Vedrørende beskyttelsen af den offentlige sundhed har kongeriget Nederlandenes regering, der har afgivet indlæg i sagen, forklaret, at man ved de trufne foranstaltninger ville påse, at der tilgik befolkningen tilstrækkelige næringsstoffer.

10 I så henseende må det bemærkes, at »Broodbesluit«'s system med grænser for indholdet af tørstof er knyttet til fremstilling af brød i bestemte formater og derfor indfører et kriterium, som ikke har nogen som helst forbindelse med beskyttelsen af sundheden. Under de mundtlige forhandlinger har den nederlandske regering i øvrigt erkendt, at der ikke bestod nogen sundhedsfare. Denne argumentation må derfor forkastes.

11 Hvad angår forbrugerbeskyttelsen hævdes det, at »Broodbesluit« indførte en klar afgrænsning mellem de forskellige formater og vægtenheder i brød, hvorved det kunne undgås, at forbrugeren vildledes med hensyn til den reelle mængde brød, der tilbydes ham.

12 Med hensyn hertil er det imidlertid væsentligt at bemærke, at forbrugeren let kan sikres en rimelig oplysning ved hensigtsmæssige midler, såsom indførelse af et krav om mærkning, der f.eks. indeholder oplysning om vægt og den særlige sammensætning af det importerede produkt, således som det i øvrigt er blevet anført med hensyn til omstændighederne i den retssag, der behandles af den nationale ret.

13 Endelig har den nederlandske regering i sine indlæg villet påberåbe sig, at den nederlandske lovgivning i vidt omfang giver den kompetente minister mulighed for at dispensere fra pligten til at overholde de i »Broodbesluit« fastsatte krav.

14 Desangående må der erindes om en fast retspraksis (dom af 24. 1. 1978, Van Tiggele, sag 82/77, Sml., s. 25; dom af 16. 12. 1980, Fietje, sag 27/80, endnu utrykt), hvorefter en foranstaltning, som falder ind under forbudet i traktatens artikel 30, ikke kan falde uden for dette forbud, blot fordi vedkommende myndighed er bemyndiget til at meddele dispensation, endog selv om denne bemyndigelse benyttes liberalt til fordel for indførte varer. Retten til fri handel kan ikke gøres afhængig af en skønsbeføjelse eller tolerance hos de nationale myndigheder.

15 Det fremgår af det anførte, at den hindring, der i Nederlandene lægges i vejen for salget af brød, der lovligt fremstilles og sælges i en anden medlemsstat, ikke er berettiget af noget alment hensyn, og at der følgelig foreligger en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ restriktion, der er forbudt ved traktatens artikel 30, når den relevante nationale lovgivning anvendes på importeret brød.

16 Det forelagte spørgsmål vil derfor være at besvare således, at begrebet »foranstaltning med tilsvarende virkning som kvantitative indførselsrestriktioner« i traktatens artikel 30 skal fortolkes således, at bestemmelsen rammer et krav i en medlemsstats lovgivning om, at tørstofindholdet i brød skal ligge inden for bestemte værdier, når lovgivningen anvendes på import af brød, der lovligt fremstilles og sælges i en anden medlemsstat.

Sagens omkostninger

17 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Forbundsrepublikken Tysklands regering og kongeriget Nederlandenes regering, der har afgivet indlæg til Domstolen, kan ikke godtgøres; da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (anden afdeling)

vedrørende det spørgsmål, Economische Politierechter i Amsterdam har forelagt den ved kendelse af 28. marts 1980, for ret:

Begrebet »foranstaltning med tilsvarende virkning som kvantitative indførselsrestriktioner« i traktatens artikel 30 skal fortolkes således, at bestemmelsen rammer et krav i en medlemsstats lovgivning om, at tørstofindholdet i brød skal ligge inden for bestemte værdier, når lovgivningen anvendes på import af brød, der lovligt fremstilles og sælges i en anden medlemsstat.

Pescatore Touffait Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. februar 1981.

A. Van Houtte
Justitssekretær

P. Pescatore
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 18. DECEMBER 1981 [1]

Høje Domstol.

1. På ny er EØF-traktatens artikel 30 genstand for en anmodning om fortolkning indgivet i medfør af traktatens artikel 177. De faktiske omstændigheder er meget enkle. Firma Kelderman står tiltalt for at have overtrådt den hollandske brødbekendtgørelse (Broodbesluit af 21. december 1925), idet firmaet i Nederlandene har solgt »briocher« importeret fra Frankrig med et tørstofindhold, der ikke er i overensstemmelse med de i bekendtgørelsens

1 — Oversat fra italiensk.